

STRANDGÅRDENS GRUNDEJERFORENINGS HISTORIE

Kapitel 1 – De første 10 år – Den svære start

Af bestyrelsesmedlem, sekretær Kaj Sørensen

december 2020

I forbindelse med scanning af grundejerforeningens gamle forhandlingsprotokoller og andre arkivalier, kom der mere kød på en gammel ide om at skrive foreningens historie. I første omgang de første 10 år, som meget praktisk er indeholdt i én protokol. Desværre foreligger der kun 2 referater fra bestyrelsesmøder i årene 1963-73. Hvad der skete mellem de årlige generalforsamlinger, beror på hvad man kan tyde ud fra formandens beretning på generalforsamlingen. Når der skrives "formandens beretning" i ental, så er det fordi det var Carl Gustav Weidner, der var formand hele perioden og mere til.

En særlig tak til Jens Rosbjerg og Aage Bliddal for hjælp med oplysninger og med detaljer mm., der ikke fremgår af arkiverne.

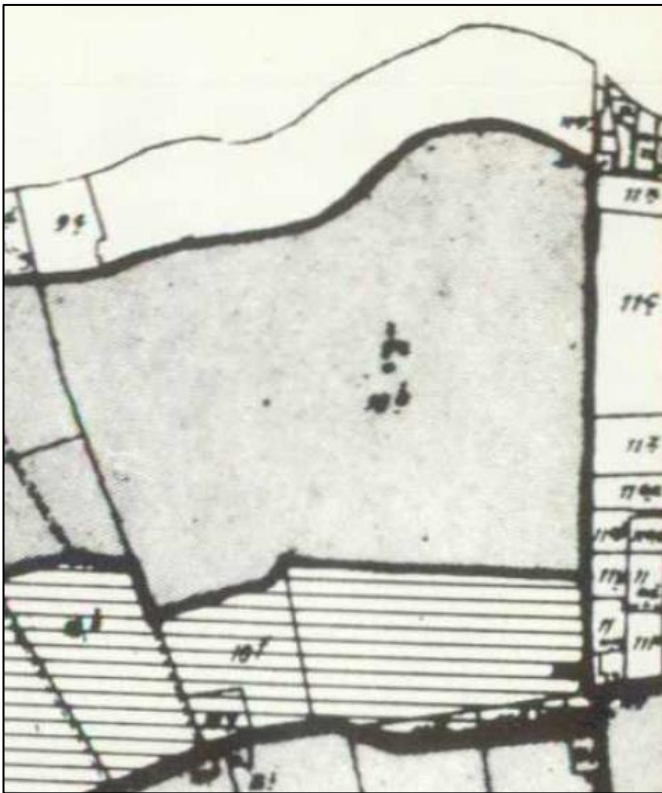
GRUNDLAGET FOR DET HELE

I Aage Bliddals beretning om livet på Strandgården hører vi også om Aages far Einar Bliddal, der i slutningen af 1950'erne puslede med tanken om, at udstykke gårdens areal til sommerhusgrunde. Han var heldigvis så langt med planerne, da der i 1960 blev rejst en fredningssag for store dele af Veddinge Bakker, at det lykkedes ham at fastholde den ønskede sommerhusudstykningsplan. Den første udstykningsplan stammer fra 1961.

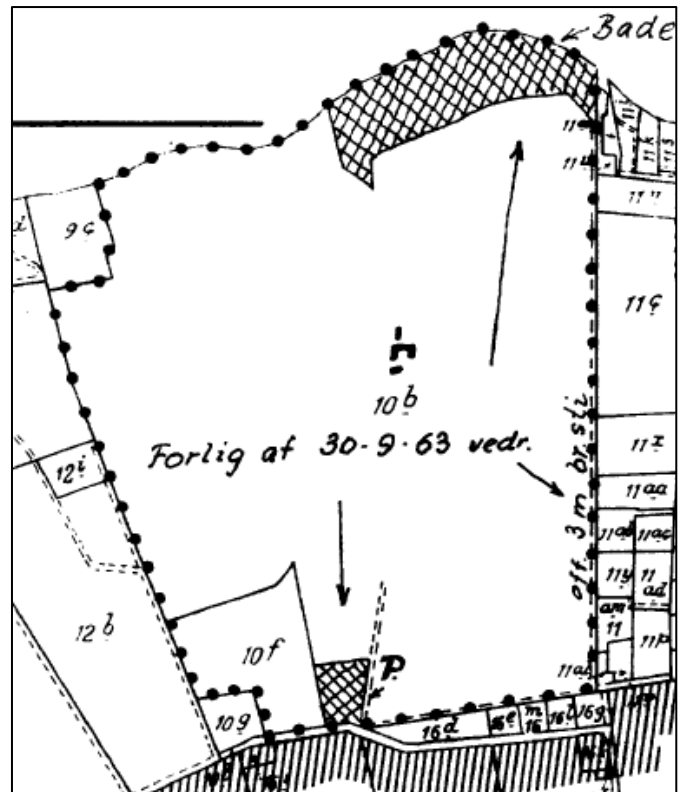

Udateret luftfoto optaget i perioden 1932-67. Ved at sammenligne med andre fotos samt BBR-oplysninger kan ses, at det formodentligt er fra slutningen af 1930'erne. Strandgården ligger ca. midt i billedet. Kun det sydøstlige hjørne, ca. hvor Ringbakken 12 – 22 ligger, mangler på billedet. (Foto: Nowico. Danmark set fra luften, Det Kgl. Bibliotek)

Et lille offer måtte der dog til for at få området ud af fredningsforslaget. Halvdelen af strandarealet blev afgivet til "det offentlige". Hertil areal til en offentlig sti der fører fra den offentlige strand til Strandgårdsvej, hvor et areal blev udlagt til offentlig parkeringsplads til brug for gæster til stranden.

Udsnit af kort fra fredningsforslaget. Det grå areal skulle fredes og kunne dermed ikke bebygges. Det skraverede kunne kun bebygges på særlige vilkår, medens skrænten mod kysten var omfattet af en strandbeskyttelseslinje, hvorved den var sikret mod bebyggelse.

Udsnit af kort fra den endelige fredningskendelse. Her er angivet de tre arealer – parkeringsarealet, stien og den offentlige badestrand – som blev fredet, hvorimod det øvrige areal slap for fredning. Det ses af påskriften, at ændringen er sket ved forlig af 30. sept. 1963.

I forbindelse med sommerhusudstyknings blev der i tilknytning til fredningen udarbejdet en deklaration, der udover at fastlægge retningslinjerne for disse offentlige arealer, også fastlagde retningslinjerne for den kommende bebyggelse, beplantning mv. indenfor området, herunder at fredningsnævnet og en kommende grundejerforening skulle have påtaleret til deklarationen og dermed skal godkende alt byggeri i området. Endvidere blev der i deklarationen fastlagt, at når der var solgt 20 grunde, skulle Einar Bliddal foranledige, at der blev dannet en grundejerforening, der skulle overtage fællesarealerne, anlægge og drive vejene, samt varetage grundejernes forhold i øvrigt.

STIFTENDE GENERALFORSAMLING

Det gik åbenbart så godt med at få solgt grunde, at grundejerforeningen skulle oprettes i efteråret 1963. Dette skete på den stiftende generalforsamling den 22. oktober 1963 på Lindenberg Kro. Arkiverne indeholder ikke en liste over, hvor mange medlemmer der var på det tidspunkt, men Gunnar Brun Hansen skriver i et kort udateret erindringsnotat, at det i starten gik lidt langsomt med at få solgt grundene. Referatet fra den stiftende generalforsamling er ganske kortfattet – kun ca. 1 håndskrevet side, godt nok på papirstørrelse folio, men alligevel!

Einar Bliddal bød velkommen og Bliddals advokat landsretssagfører Bay Christensen blev valgt til dirigent. Dennes medarbejder advokat Prætorius gennemgik det på forhånd udsendte forslag til vedtægter, som desværre ikke findes i arkivalierne. Generalforsamlingen vedtog 3 mindre ændringer hertil, hvorefter man valgte den første bestyrelse.

Den første bestyrelse

Bestyrelsen kom til at bestå af: Postbud Hans Bøtter, Hellerup, direktør Gunnar Brun Hansen, Asnæs, maskinarbejder Arne Peder Henriksen, Kbh. S., købmand Hans Peder Larsen, Holbæk og kontorchef Carl Gustav Weidner, Kbh. K.

Endelig gennemgik advokat Prætorius betingelserne for tilslutning til Skamlebæk Vandværk, hvilket man tiltrådte. Herefter afsluttedes generalforsamlingen.

Bestyrelsens første møde

På et efterfølgende bestyrelsesmøde i Asnæs, den 2. november 1963 – som er et af de to bestyrelsesmødereferater fra den tid, der findes – konstituerede bestyrelsen sig med Carl Gustav Weidner som formand, Gunnar Brun Hansen som sekretær og Hans Bøtter som kasserer.

På bestyrelsesmødet var man enige om, at det var vigtigt at få vejene anlagt, ikke mindst for at vandværket kunne komme frem, for at etablere vandledninger i området. Derfor blev Einar Bliddal tilkaldt til mødet, og han lovede, at han straks ville kontakte kommunen og evt. kommunens vejformand med henblik på at få gjort vejene farbare.

Næste store spørgsmål var elektricitet til området. Gunnar Brun Hansen skulle kontakte NVE (Nordvestsjælland Elektricitetsværk) med henblik på at få et tilbud på etablering af elforsyning i området. Man var klar over, at det ville koste en del, og man anmodede derfor Bliddal – når han nu var der – om han ville gå ind som garant for et lån, hvilket han ville overveje.

Til Parcelejerne.

Strandgårdens Grundejerforening blev stiftet ved en generalforsamling afholdt på Lindenberg Kro, d. 22.10.63 og i henhold til den tinglyste deklaration er alle parcelejerne tvungne medlemmer.

Den på generalforsamlingen valgte bestyrelse har konstitueret sig som følger:

Formand : C.G. Weidner, Moltkesvej 47, Kbh.F.
Næstformand: H.P. Larsen, Algade 47, Holbæk
Kasserer : H. Bøtter, Sundvej 16, Hellerup
Sekretær : G. Brun Hansen, Rødhøj 26, Asnæs
A.P. Henriksen, Amagerbrogade 259 B Kbh.S.

Til bestridelse af løbende udgifter er kontigenter for året 1964 fastsat til Kr. 25,00 pr. medlem, som bedes indbetalt til Foreningens girokonto.
(Girokort vedlagt).

Med baggrund i bestyrelsesarbejdet udsendte man den 28. februar 1964 et brev til medlemmerne med en række oplysninger om arbejdet i bestyrelsen, bestyrelsens konstituering og kontingentindbetaling. Brevet indeholdt også en oversigt over hvilke tiltag der ventede i den nærmeste tid, herunder vand- og elforsyning og veje, samt varsling af en ekstraordinær generalforsamling.

Udsnit af bestyrelsens brev til medlemmerne af 28. februar 1964.

VAND

På den stiftende generalforsamling var der, som ovenfor nævnt, tilslutning til, at man skulle entrere med Skamlebæk Vandværk med henblik på at sikre grundejerne vandforsyning. Bestyrelsens brev af 28. februar 1964 indeholder et afsnit om fremdriften på vandområdet, som må betragtes som meget værende meget effektiv. Her kan man oplyse, at vandværket har afsluttet nedlægningen af forsyningsledninger i vejene. I brevet oplyses det, at prisen for etableringen var 700 kr.

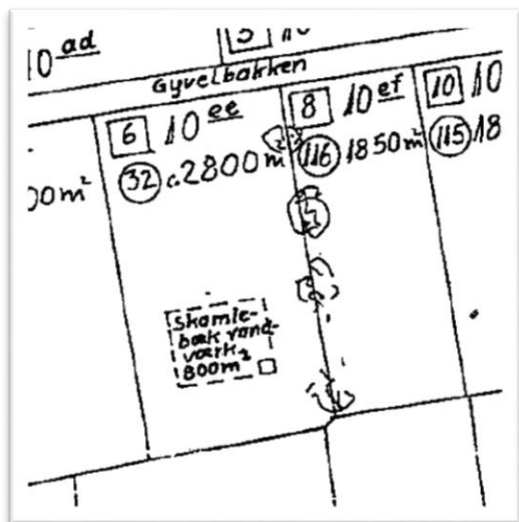
Vedr. Skamlebæk Vandværk.

Vandværket har nu afsluttet nedlægning af forsyningsledninger i vejene, og betaling for adgang til at få vand Kr. 700,00 er straks forfalden til betaling til Advokat Prætorius, hvilket bedes i-ændret.

Vedlagt følger en begæring om optagelse som medlem af Skamlebæk Vandværk, som i udfyldt og underskreven stand afleveres til Smedemester Jøh. Grønning i Veddinge, med oplysning om hvor på grunden de ønsker stophanen indført.

Derefter er de medlem af Skamlebæk Vandværk og vil så fra Vandværket i henhold til statutterne blive afkrævet en fast årlig afgift for sommerhuse på Kr. 150,00 til forrentning og afskrivning af lån, samt et årligt driftsbidrag på Kr. 25,00.

Bestyrelsens udmelding om vandforsyningen. Som det ses, bliver de der tilslutter sig også medlem af andelsselskabet Skamlebæk Vandværk.

Udsnit af matrikelkortet der viser placeringen af Skamlebæk Vandværks vandbeholder på Gyvelbakken 6.

Først i 1987 blev aftalen om den sikret ved en deklaration. Aftalen indebærer bl.a. at grunden får leveret vand gratis.

pr. parcel samt en årlig afgift til forrentning og afskrivning af lån på 150,00 kr. pr. parcel samt et årligt driftsbidrag på 25,00 kr. Ifølge Aage Bliddal skulle hans far Einar Bliddal derudover stille en garanti på 100.000 kr. for de første 30 grunde.

For at sikre et stabilt vandtryk og at opretholde forsyningssikkerheden i området, havde vandværket ved etab-

leringen af vandforsyningen krævet, at Einar Bliddal afgav plads til en vandbeholder på et højtliggende sted i udstykningen. Det skete på matr.nr. 10ee, den grund der i dag har adressen Gyvelbakken 6.

I sommeren 1964 var forsyningsledningerne i det store hele udført, og de manglende vandstik ville blive etableret efter henvendelse til smedemester Johannes Grønning fra Veddinge, der stod for alle vandværkets ledningsarbejder.

Skamlebæk Vandværk var nok blevet hårdt presset af de mange sommerhusudstyknings, der skete på den tid, for i pinsen 1965 måtte man indføre vandingsforbud. Mange, ikke bare i vores udstykning, men i hele vandværkets forsyningsområde, var i gang med anlæggelsen af græsplæner og med at få grundene beplantet, hvilket krævede store vandmængder, hvis der skulle komme et godt resultat ud af anstrengelserne. Vandingsforbuddet blev i øvrigt en tilbagevendende hændelse i mange år.

I 1971 havde vandværket igen, i storebededagsferien, måttet beklage den manglende vandforsyning visse steder i området. Denne gang var det på grund af en større brand i Skamlekområdet, hvor brandvæsenet havde tømt vandværkets tre vandreservoirer, så der ikke var vand tilbage til husholdningsbrug.

ELEKTRICITET

Som ovenfor anført, skulle Gunnar Brun Hansen kontakte NVE (Nordvestsjællands Elektricitetsværk) for at få et tilbud på en samlet elforsyningsplan for området. For at forstå sammenhængen skal oplyses, at NVE var et andelsselskab, hvor de grundejere, der aftog strøm, var andelshavere. NVE havde således ikke anden kapital end den, der var bundet i deres produktionsanlæg og forsyningsnet mv. Alle de nye medlemmer som Strandgården kunne levere, blev således andelshavere ved, at de selv skulle indskyde etableringsomkostningerne.

Da bestyrelsen var opmærksom på, at projektet ville kræve noget kapital, besluttede man derudover som ovenfor nævnt, at man ville spørge Einar Bliddal om han ville være garant for et lån til delvis dækning af etableringsudgifterne.

På en ekstraordinær generalforsamling den 13. april 1964 blev medlemmerne orienteret om, at det ikke kunne blive i 1964, at der kom elektricitet i området. Bestyrelsen foretrak, at forsyningsnettet blev etableret som jordkabler og ikke luftledninger, selvom NVE ikke havde prøvet dette før. Det blev oplyst at etableringsudgiften måske ville være det dobbelte ved jordkabler fremfor luftledninger. På mødet blev det også oplyst, at man var i kontakt med en bank, der var villig til at yde lån til etableringen.

Der var enkelte, der regnede med at skulle bygge sommerhus i 1964, som naturligt nok var ærgerlige over, at der ikke kom el fra starten af. En enkelt, sagfører K. Galsgaard (110)¹, spurgte om man kan tvinge en grundejer til at være med i projektet. Formanden fremførte hertil, at hvis man ikke ville være med, måtte man én gang for alle tage stilling og definitivt sige nej. Landsretssagfører Bay Christensen (dirigenten) mente, at man burde forsøge at binde NVE til ikke at træffe aftale med enkelte grundejere. Kirkeby (114) spurgte, hvad man har tænkt sig med hensyn til problemerne vedr. rækkefølgen af vandinstallation, vejanlæg og elforsyning. Formand Weidner oplyste hertil, at NVE var gjort opmærksom herpå, og havde oplyst, at de ikke lægger kabler i vejene.

Af referatet fra den ordinære generalforsamling den 19. juli 1964 kan man se at NVE har skønnet etableringsudgiften til 300.000 kr., samt at de regner med at kunne etablere anlægget i 1965. På det tidspunkt må man have skønnet, at der på etableringstidspunktet ville være solgt ca. 100 grunde, hvorfor man mener, at den enkelte grundejer skal indbetale i alt 3.000 kr., heraf de 1.000 kr. når arbejdet skulle igangsættes. De resterende 200.000 kr. til NVE påregnede man skaffe via et lån.

***"imod elektricitet,
da dette ville med-
føre, at der hurtigt
ville dukke fjern-
synsantennener op"***

Steinbach om elektricitet, GF 1964

***"Man må tænke på
konerne, at de kan
få det så bekvemt
som muligt"***

*Formand Weidner om en af de
mange fordele ved elektricitet, GF
1964*

Der var på generalforsamlingen diskussion om man overhovedet skulle have el i området. Således var Steinbach (13) *"imod elektricitet, da dette ville medføre, at der hurtigt ville dukke fjernsynsantennener op"*. Han gik ind for Kosangas og petroleumslamper. Formanden mente hertil: *"Man må tænke på konerne, at de kan få det så bekvemt som muligt"*. Dirigenten skar igennem og fremførte, at det var besluttet i fællesskab, at der skulle etableres elforsyning, så der var ikke grund til at diskutere det emne mere.

Svensson (108) så også nøddigt Tv-antennener i området, men *"TV kan også fås på batteri, så det nytter ikke noget at stritte imod"*. Petersen (10) oplyste, at hvis der ikke var el, så kunne de ikke tænke sig at bo her. I øvrigt kunne man eventuelt forbyde Tv-antennener, hvortil dirigenten svarede, at det måtte blive en frednings-sag.

Den 20. april 1965 sender NVE deres tilbud om etablering af elforsyning i området. NVE tilbyder at etablere det ønskede anlæg, men for at kunne det, skal de etablere en transformerstation midt i området, som skal forsynes med højspænding udefra. Fra transformerstationen skulle der så trækkes et lavspændingsnet rundt i området. De dengang eksisterende luftledninger i områdets øst- og vestskel skulle bibeholdes.

¹ I starten førend man havde fået givet vejene navne, er det parcelnummeret – her 110 – der oplyser hvor man har sin grund. Parcel 110 = Gyvelbakken 20, Parcel 114 = Gyvelbakken 12, Parcel 13 = Skelbakken 25, 108 = Gyvelbakken 24, 10 = Skelbakken 19.

Med forsyningsanlægget kunne man – under en lang række betingelser – tilbyde at tilslutte elektricitet til de enkelte sommerhuse med en maksimalbelastning på 3kW pr. sommerhus.

En af de tunge betingelser var, at grundejerforeningen inden arbejdet, som NVE skønnede ville koste ca. 325.000 kr., blev påbegyndt, skulle indbetale et aconto beløb på 300.000 kr. Derudover skulle de lodsejere, som ønskede tilslutning indtræde som andelshavere i NVE, og hertil de første 10 år indbetale anlægstilskud svarende til NVE's udgifter til tilslutning af installationen, opsætning af måler mm.

Endelig skulle hver enkelt grundejer udover etableringsomkostningerne, bekoste etableringen af kablet fra de kabelskabe, der blev opstillet langs vejene.

4. NVE skal vederlagsfrit have tilladelse til at opføre transformerstationen på det af NVE udpegede sted, samt vederlagsfrit have ret til at lægge kabler og opstille kabelskabe langs foreningens veje, om fornødent på lods-ejernes grunde umiddelbart indenfor skel mod vej og langs skel mellem parceller. I de tilfælde, hvor kabler eller kabelskabe anbringes på parceller, skal disse ejere underskrive en deklaration om deres anbringelse, hvilken deklaration vi lader tinglyse på ejendommene. Vedrørende transformerstation og kabler i vejene skal også underskrives deklaration, som vi lader tinglyse på ejendommene.

Udsnit af NVE's omfangsrige tilbudsbrev af 20. april 1965 til grundejerforeningen med betingelserne for etablering af elektricitet i området.

De nævnte anlæg af kabler, kabelskabe og transformerstationen blev alle sikret ved tinglyste deklarationer.

Til etableringen af den påkrævede transformerstation, gav Einar Bliddal via en tinglyst deklaration NVE tilladelse til, uden at Bliddal fik nogen erstatning herfor, at opføre den på et hjørne af sin ejendom. Måske havde det været en opgave for grundejerforeningen at erhverve et areal til transformerstationen, da det var jo også var i grundejerforeningens interesse, at der kom elektricitet i området.

I forbindelse med at fællesarealerne – stranden og vejene – i 1972, i overensstemmelse med deklarationens punkt 5, overgik til grundejerforeningen, "arvede" grundejerforeningen også det grundstykke hvorpå transformerstationen står den dag i dag.

NVE gav grundejerforeningen frist til den 20. juli 1965 til at acceptere tilbuddet. Bestyrelsen tiltrådte straks tilbuddet, da man var meget interesseret i, at arbejdet blev iværksat straks.

Vedr. elektricitetsforsyning.

Som vedtaget på grundejerforeningens ordinære generalforsamling den 19.7.1964 skal hele området forsynes med elektricitet ved hjælp af jordkabler.

Arbejdet hermed, som udføres af Andelsselskabet Nordvestsjælland's Elektricitetsværk (NVE) efter regning, vil efter aftale blive påbegyndt, når frosten er gået af jorden.

Udgiften er kalkuleret til kr. 3.000,00 pr. parcel, hvortil kommer en mindre tilslutningsafgift, når el-forsyningen etableres.

Generalforsamlingen vedtog endvidere, at betalingen herfor kan ske på 2 måder, enten indbetaler man kr. 3.000,00 nu til foreningens girokonto, eller man får en afdragsvis ordning, som etableres ved indbetaling af kr. 1.000,00 nu og resten – kr. 2.000,00 – skal forrentes og afdrages over 4 år med et halvårligt afdrag på kr. 250,00, hvortil kommer sædvanlig bankrente. Første afdrag + rente er forfalden til betaling pr. 11. juni termin 1965, og derefter hver december og juni termin, indtil det fulde beløb er indbetalt.

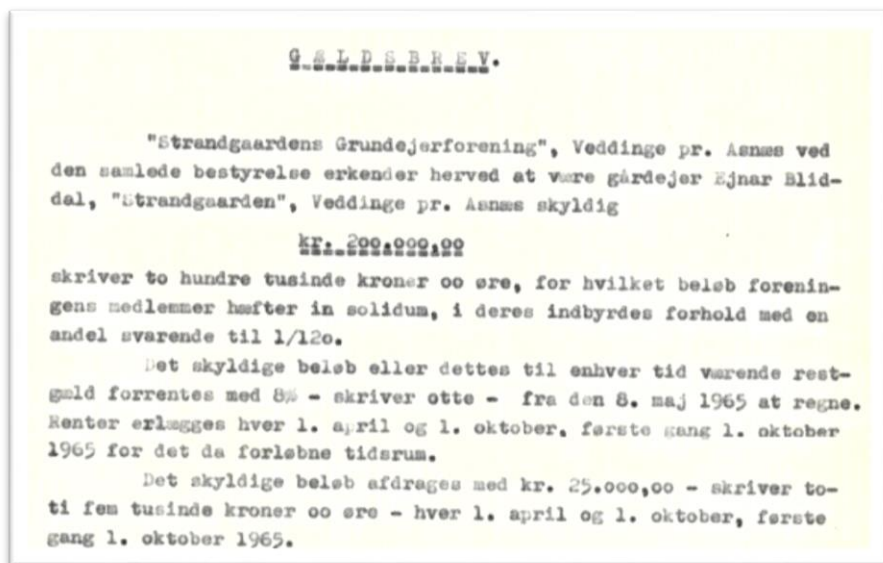
Udsnit af bestyrelsens brev til medlemmerne af 11. marts 1965, hvor en betalingsmodel for etableringen af elforsyningen opstilles.

Bestyrelsen havde allerede den 11. marts 1965, altså før end man modtog NVE's tilbud oplyst medlemmerne om, at man kalkulerede med en udgift på 3.000 kr. pr medlem, samt opstillet en betalingsmodel herfor og iværksat opkrævning.

Ved brev af 13. maj 1965 blev medlemmerne orienteret om, at bestyrelsen havde accepteret NVE's tilbud, og erindrede medlemmerne om, at der stadig var en del, der manglede at indbetale de 3.000 kr. helt eller delvist.

Derudover blev medlemmerne oplyst om, at man havde opnået et lån på 200.000 kr. til delvis dækning af betalingen af NVE her og nu.

På generalforsamlingen den 4. juli 1965 blev der orienteret om NVE's arbejde med opgaven. Transformerstationen var allerede under opførelse og kabelarbejdet forventedes afsluttet ultimo august. Der blev stillet spørgsmål til, om de 3 kW effekt var nok. NVE havde oplyst, at erfaringerne havde vist, at det var nok. Men mon ikke effekten er udbygget siden dengang. Jens Rosbjerg, Stenbakken 8, oplyste at der var nogle, der havde udtrykt utilfredshed med placeringen af nogle af kabelskabene. Alle, der havde skabt på deres grund, havde dog underskrevet deklarationen, der sikrede placeringen.

Udsnit af gælds brevet til Einar Bliddal, hvor grundejerforeningen har lånt 200.000 kr. til delvis finansiering af etablering af elforsyningen.

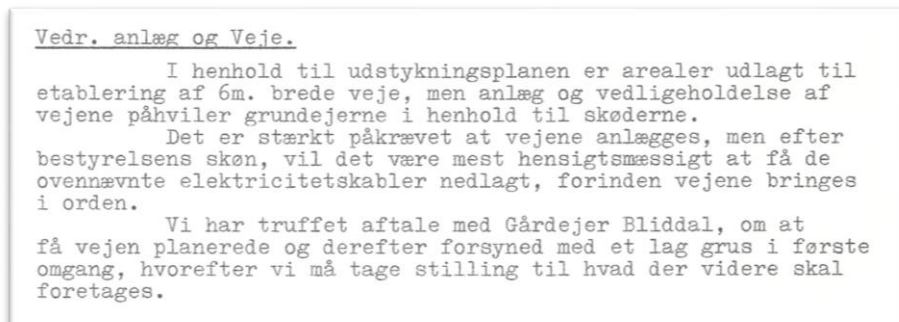
Finansieringsmodellen med at hver parcel betalte 1.000 kr. nu og at de resterende 2.000 kr. blev afdraget over 5 år betød, at der var optaget et lån på 200.000 kr. Formanden takkede Einar Bliddal for, at han havde lånt foreningen pengene til en rente på 8% uden provision og kurstab.

Arbejdet blev, så vidt det kan tolkes af mødereferaterne, udført indenfor den fastsatte tidsramme. På generalforsamlingen i 1966 blev det oplyst, at den samlede pris på etablering af elforsyningen var blevet 240.000 kr., altså 60.000 kr. bil-

ligere end det den anvendte finansieringsmodel byggede på. Men 60.000 kr. + renter var gode at have i kassen, for der var andre projekter i støbeskeen, der kostede penge.

VEJE ANLÆGGES OG ASFALTERES

I forbindelse med udstykningen af sommerhusgrundene, var der også udstykket arealer til vejene, så man kunne komme rundt i området. Men vejene var alene anlagt som jord og grusveje, hvilket Einar Bliddal havde sørget for, men det var ikke tilfredsstillende, især ikke når man skulle bygge sommerhus, hvilket gav en del lastbiltrafik med materialer m.v.

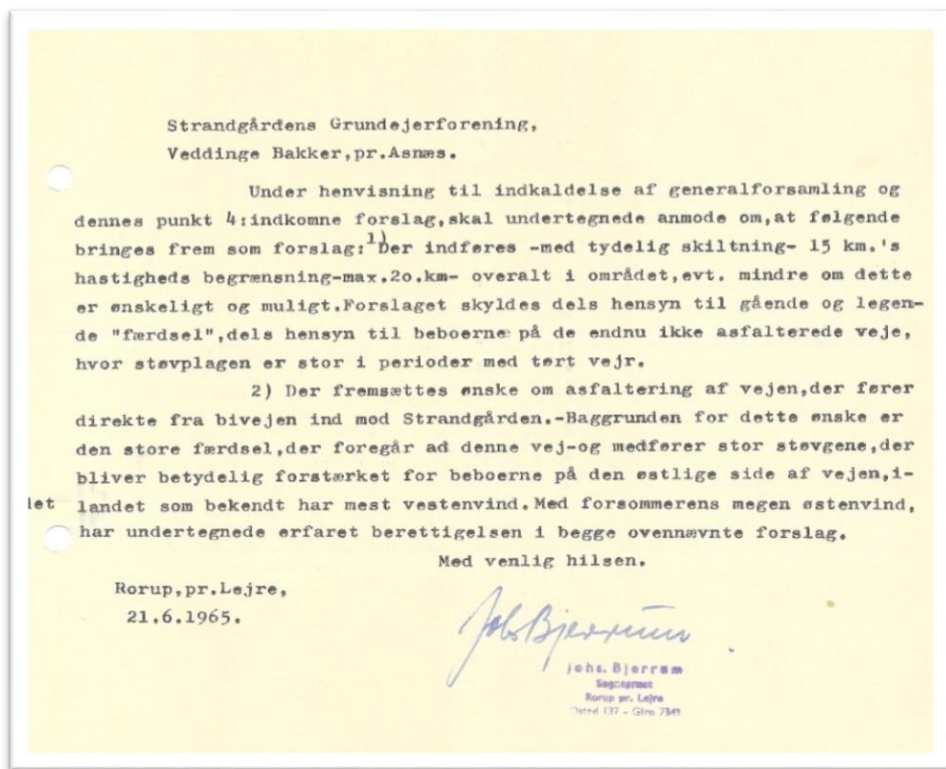
Udsnit af brev af 28. februar 1964, hvor der oplyses om bestyrelsens beslutninger om vejene. Herunder at det findes mest hensigtsmæssigt, at anlæggelsen må afvente nedgravning af elkablerne. Einar Bliddal skulle som en foreløbig løsning dog sørge for at forsyne vejene med et lag grus nu.

"selvfølgelig ikke blev tale om asfalterede veje, men kun om sikring af udsatte steder"

Carl Gustav Weidner, formand,
ekstraordinær generalforsamling,
april 1964.

På den ekstraordinære generalforsamling i april 1964 var der et oplæg omkring vejene fra Einar Bliddal og entreprenør Slot Andersen fra Hørve, hvilket ville medføre en udgift pr. parcel på 710 kr. På den baggrund ønskede bestyrelsen tilsagn til, at man kunne opkræve 800 kr. pr. parcel, hvilket blev vedtaget. Mortensen, (104)¹ ønskede oplyst, hvad overskuddet skulle bruge til, hvortil formand Weidner svarede, at der nok skulle blive noget at bruge pengene til, f.eks. udbedring af skader samt asfaltbelægning på udsatte steder. Steinbach (13) stemte nej til asfalterede veje. Formanden oplyste, at der: *"selvfølgelig ikke blev tale om asfalterede veje, men kun om sikring af udsatte steder"*.

Allerede på den ordinære generalforsamling i juli 1964 kom man på andre tanker. Man måtte acceptere, at asfalt på de udsatte steder ville medføre en yderligere udgift på 350 kr. pr. parcel, hvilket der kom tilslutning til. Den gamle kasse journal viser da også, at der blev opkrævet både de 800 kr. der var aftalt på den ekstraordinære generalforsamling og de 350 kr. der var besluttet på den ordinære generalforsamling.

Johs. Bjerrums brev til bestyrelsen om for høje hastigheder, støvgener, og forslag om asfaltering af Kildebakken (nu Sandbakken).

Det kom nu til at gå anderledes med vejene, for grusvejene var ikke så gode, og det støvede meget når der blev kørt lidt for hurtigt.

Johs. Bjerrum (126) skrev den 21. juni 1965 til bestyrelsen både om hastigheden og om støvgener, og foreslår at det vejstykke, der senere kom til at hedde Kildebakken og endnu senere Sandbakken, skulle asfalteres.

I formandens beretning på den ordinære generalforsamling i 1966 indgik det, at bestyrelsen havde indhentet et tilbud om asfaltering af alle vejene, og ikke bare de udsatte steder, hos asfaltfirmaet HOTACO. Tilbuddet lød på 101.329 kr.

Forslaget om asfaltering af vejene blev drøftet og godkendt, måske fordi arbejdet kunne udføres allerede i efteråret, samt at der ikke skulle opkræves ekstra betaling. Man havde jo et kasseoverskud, bl.a. på grund af at etableringen af elforsyningen blev billigere end forventet samt de ovenfor nævnte 350 kr. pr. parcel, som man havde besluttet i 1964.

¹ Parcel 104 = Ringbakken 23, 13 = Skelbakken 25, 126 = Sandbakken 13

I den gamle kasse-journal fra perioden 1964 – 1982 kan man se, at der opretholdes separate regnskaber for såvel økonomien omkring el- som vejregnskabet. I kasse-journalen figurerer der helt fra 1964 en kolonne med navnet vejkonto. Fra 1965 kaldes den vejfond. Et andet sted i foreningens arkivalier, kan man se, at Einar Bliddal har indbetalt bidragene for de usolgte grunde.

Transport		kr. 6/2.000,-	kr. 32.070,-
82. afdelingsleder W. Klarskov	X	"	1.150,-
83. operarepitiør Meyer Petersen	X	"	1.150,-
84. fru Bodil West	X	8" 1.150,- ³⁵	
+ 16. G. Bruun Hansen	X	8" 1.150,- ³⁵	
+ 38. Andreas Petersen	X	" 1.150,-	
+ 43. Kurt Rasmussen	X	" 1.150,-	800,-
+ 46. K. Galsgård	X	85" 350,-	" 800,-
+ 65. Preben Holst	X	" 1.150,-	
+ 84. Bodil West	X	8- 1.150,- ³⁵	" 11.500,-
+ 10 grunde à 1.150,-			" 18.200,-
+ 20 % af 91.000,-			
Ialt		68.450	kr. 64.120,-

Den sidste side med de sidste posteringer i vejregnskabet. Den højre kolonne viser Bliddals indbetalinger. Den vågne læser vil opdage, at sammentællingen i denne kolonne ikke stemmer. Det skyldes, at der fra foregående side er overført et forkert beløb. Regnskabsarket giver ingen forklaring på beløbene på 8 kr. og 35. kr.

Asfalteringen blev udført i efteråret, og som det tit går i den slags sager, blev det dyrere end forventet, kan man se af formandens beretning i 1967. Prisen blev 116.000 kr. Dette skyldes bl.a., at der var noget nødvendigt funderingsarbejde og nogle dræn, der skulle sikres, inden asfalten kunne lægges.

Den øgede pris havde sat likviditeten under pres, og man havde ikke fået betalt HOTACO hele beløbet men kun 105.000 kr., hvilket fik kassereren til at rykke for den manglende kontingentbetaling. HOTACO fik dog det resterende beløb samme år, fordelt på to rater.

HOTACO VEJMATERIALER

HOVEDKONTOR: LUNDEMARKSVEJ 24 - 4300 HOLBÆK - TLF. (03) 43 12 13

Strandgårdens Grundejerforening
herr kontorchef C.G. Weidner

Brevhovedet fra et af HOTACOs mange breve til grundejerforeningens første og mangeårige formand Carl Gustav Weidner (formand 1963 – 1980).

Men vejene skulle jo også vedligeholdes, så i 1971 rykkede Aage Clausen, Grusbakken 7, for den nødvendige reparation af vejene efter gravearbejdet med telefonledningerne 2 år tidligere. Weidner oplyste hertil, at dette nu ville blive bragt i orden på KTAS' regning.

"en del fremmed ungdom på knallerter har opdaget udstykningen"

Formand Weidner om generende trafik, GF 1965

"vi er privilegerede i Strandgårdens udstykning, men de glimrende veje frister til racerkørsel,....."

Jørgen Boysen Schmidt, Ringbakken 28, om trafikken, GF 1967

Forslag om vej- og trafikudvalg

Hastigheden på vejene blev gennem hele perioden til et fast diskussionspunkt på de årlige generalforsamlinger, helt ligesom i nutiden. Der blev købt og opsat skilte, lavet ensretninger mv., men lige lidt hjalp det.

Sagen blev drøftet med politiet og kommunen flere gange uden større resultat. I formandens beretning i 1965 nævner han, "at der er konstateret, at en del fremmed ungdom på knallerter har opdaget udstykningen. Alle grundejere anmodes om at skride ind".

På generalforsamlingen i 1967 udtalte Jørgen Boysen Schmidt, Ringbakken 28, "at vi er privilegerede i Strandgårdens udstykning, men de glimrende veje frister til racerkørsel, og han var helt sikker på, at der på et eller andet tidspunkt vil ske en ulykke. Han fremsendte derfor forslag om at ensrette færdselen ved at anbringe et skilt med "Gennemkørsel forbudt" på toppen af Ringbakken".

Der blev også diskuteret om gener fra fremmed trafik i området. Måtte alle andre køre på vores private veje. Stemningen var, at det måtte de ikke, og der blev opsat skilte med "Privat vej" og "Gennemkørsel forbudt", uden det dog løste problemet med de mange, der ville se området.

Nilsson, Ringbakken 1, foreslog, at der blev nedsat et udvalg på 4 mand, der skulle se på problemet med såvel de for høje hastigheder og den uvedkommende trafik. Efter en længere diskussion blev man enige om, at tiltræde forslaget om et udvalg. Men da udvalget skulle bemandes, var der ikke den store interesse i at deltage, og det endte med, at Nilsson trak forslaget tilbage.

Lovgivningsmæssigt er vejene private fællesveje, hvortil alle ifølge vejlovgivningen har færdselsret, men derfor kunne det jo alligevel være dejligt, hvis fremmede holdt sig væk, var den generelle holdning gennem årene.

VEJNAVNE

Det viste sig hurtigt, at det var en uholdbar situation, at den eneste "adresse identifikation" man havde i området, var det parcelnummer, som landinspektøren havde givet den enkelte parcel i forbindelse med udstykningen. Der var ikke det helt store system i den nummerering, hvilket gav problemer med f.eks. levering af byggematerialer og post.

Da NVE skulle i gang med at etablere elforsyningen, skrev de den 24. maj 1965 til grundejerforeningen, og bad om, at der på hver ejendom blev skiltet med adresse og matrikelnummer.

Den 2. juni var Fårevejle Kommune ude i samme ærinde, og udbad sig forslag til vejnavne for vejene i den nye udstykning. Sognerådet ville sørge for opsætning af vejnavneskilte samt til hver parcel levere et husnummerskilt, som dog skulle betales af den enkelte grundejer. Beløbet herfor på 12. kr. ville blive opkrævet

sammen med ejendomsskatten. Der skulle komme til at gå flere år, førend disse husnummerskilte blev leveret. De sidste skilte kom først i 1974.

I beretningen på generalforsamlingen i 1970 oplyser formanden, at et manglende skilt ved starten på Skelbakken endelig var opsat af kommunen, men at der endnu ikke er leveret de husnummerskilte, som kommunen havde lovet i 1965.

"stadigvæk vente, selv om det er til stor gene for såvel postvæsen som for grundejernes gæster"

Formand Weidner, om de manglende husnummerskilte, GF 1970.

Vi har ingen indflydelse på det, berettede Weidner, så vi må "stadigvæk vente, selv om det er til stor gene for såvel postvæsen som for grundejernes gæster".

På generalforsamlingen i 1972 var der et løfte om, at hver grund nu ville få et skilt på en pæl, "som skal anbringes ved indkørslen til grunden i vejsiden, alle nr.-plader bliver ensartede og må ikke anbringes på huse". Det snakkede man også om i 1973.

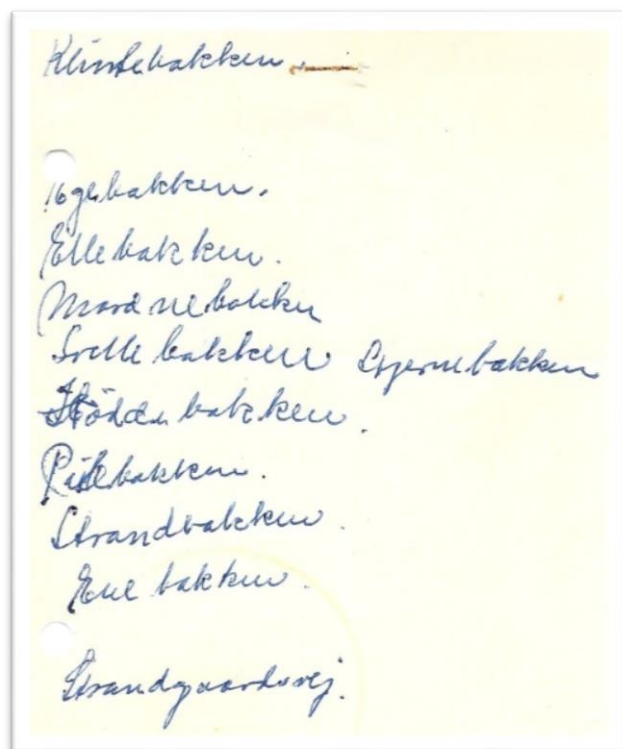
Omkring kravet om vejnavne, drøftede bestyrelsen dette på et møde den 13. juni 1965 og kom her frem til et forslag, som blev præsenteret på generalforsamlingen den 6. juli 1965.

Forslaget gik ud på, at vejen fra den offentlige vej til Strandgården skulle hedde Strandgårdsvej, vejen rundt langs yderkanten af området skulle hedde Ringvejen og resten skulle nummereres og kaldes Tværveje.

Det forslag vandt ikke den store tilslutning. Flere mente bl.a. at "Ringvejen" ville opfordre fremmede til at køre rundt i området. Christensen, Ringbakken 14, foreslog at man lavede en navnekonkurrence. F.eks. kunne man bruge plantenavne.

Efterfølgende havde bestyrelsen møde med sognerådets navneudvalg og forelagde her et nyt forslag, som man havde med på en lille seddel. Hvordan det er kommet til verden fortæller arkiverne ikke noget om. Blev der afholdt en navnekonkurrence? Bestyrelsen blev sendt hjem fra mødet med besked om at ikke alle forslag duede. Problemet var, at sognerådet havde anmodet alle grundejerforeninger om at komme med forslag til vejnavne. Derfor ville der jo med meget stor sandsynlighed fremkomme forslag, som andre havde sat sig på.

Allerede den 30. august 1965 fremsendte bestyrelsen et revideret forslag til vejnavne i området.

Den lille seddel med forslag til vejnavne, som bestyrelsen havde med til mødet med sognerådet.

Som svar på Deres ovennævnte skrivelse og med henvisning til det til hr. Herbild udleverede kort over vort område skal vi - omend nødtvungent - foreslå følgende navngivning af vore veje:

Tidligere forslag:	ændres til:
Strandgårdsvej	Strandgårdsbakken
Kystvej	Ringbakken
Plantagevej	Æblebakken
Ved Højen	Kløverbakken
Bindeleddet	Granbakken
Tværvej	Fyrrebakken

Udsnit af bestyrelsens brev den 30. august 1965 til kommunen.

Af brevtteksten ser det ikke ud som om, at bestyrelsen synes, at det er verdens sjoveste opgave de har måttet påtage sig.

Som vi ved i dag, gik det ikke helt, som bestyrelsen havde forestillet sig.

Kun vejnavnet "Ringbakken" overlevede mødet med Fårrevejle Kommune, og kun for så vidt angår den ene halvdel. Den anden halvdel blev til Skelbakken.

Af formandsberetningen i 1966 fremgår det, at "efter adskillige møder og skriven frem og tilbage med sognerådets navneudvalg er der omsider opnået enighed om navngivningen af vejene. De navne, der blev talt om sidste år, blev forkastet, idet alle navne skal ende på -bakken. De første forslag, vi fremkom med, blev afslået, hvorefter vi afslog kommunens forslag (Jordbærbakken o.l.). Efterhånden fandt man frem til de nuværende navne".

I begrebet "nuværende navne" indgår vejnavnet Kildebakken, der nu hedder Sandbakken. Navneskiftet skete engang i midten af 1980'erne, fordi kommunen fandt det upraktisk, at der var en Kildebakken både her og i Hørve.

Bestyrelse ville udsende en lille tryksag, så medlemmerne kunne se navnene. Derudover anbefalede formanden, at man altid efter vejnavn og husnummer skrev "Veddinge Strandgård pr. Asnæs".

Der kom også, ligesom med husnummerskiltene, til at gå lidt tid inden kommunen fik opsat skilte med vejnavnene, og som ovenfor nævnt kom skiltet med Skelbakken først på plads i 1970.

TELEFON

I 1967 bragte Fru Clausen, Grusbakken 7, spørgsmålet om en telefonboks på banen, hvilket vakte stor tilslutning på generalforsamlingen. Det følgende år kunne formand Weidner berette, at han havde forhandlet med chefen for KTAS' mønttelefonkontor, "som ikke mente, at 125 grundejere var nok til en sådan oprettelse, når der i forvejen var mønttelefoner i Høve og Veddinge". Men hvis vi selv ville bekoste oprettelsen, var prisen 10.000 kr., hvilket foreningens likviditet (eller mangel på samme) ikke tillod.

Under punktet eventuelt på generalforsamlingen i 1968, blev det nævnt, at en eventuel telefonboks kunne opstilles ved transformerbygningen.

Igen i 1969 var emnet på banen. Nu havde KTAS oplyst, at der efterhånden var oprettet så mange private telefoner, at de ikke ville opsætte en telefonboks, hvilket der var stor utilfredshed med. KTAS havde fornyeligt etableret ledningsnet i området, så de var vel interesseret i, at flest muligt betalte for oprettelsen af et privat abonnement, og derfor ikke havde den store interesse i en telefonboks.

"alle er velkomne til at benytte min telefon på alle tider af døgnet"

Hans Bøtter, Skelbakken 17, om adgangen til telefon, GF 1969.

En dame i forsamlingen – som der står i referatet – havde haft behov for en telefon, da hendes 4-årige dreng var blevet syg. Det var først lykkedes at finde en telefon i Høve. Hertil oplyste kassereren Hans Bøtter, at alle var velkomne til at benytte hans telefon på alle tider af døgnet.

I 1970 bragte den dengang nyttilflyttede Niels Erik Duus, Skelbakken 2, spørgsmålet på bane igen, og undrede sig over, at KTAS mente at grundlaget for en telefonboks var for lille, da der på den institution han bestyrede, var en mønttelefon til 30-40 personer.

I 1973 blev der igen spurgt om, hvor nærmeste telefon var, hvis man havde behov for at rekvirere hjælp i forbindelse med en ulykke på stranden. Hertil nævnte Gunnar Brun Hansen, Skelbakken 33, at "man var velkommen til at benytte hans telefon, og i givet fald, hvis der ingen var hjemme, og der var tale om en nødsituation, at slå ruden i gangen ind".

KASSE-JOURNAL 1/3 1964 – 19/4 1982

1985			Girokonto		Bankkonto		Kontingenter	Vejbidrag	Elbidrag	Diverse omkostninger
	Dato	Bet.	Schul	Kredit	Schul	Kredit	Schul	Kredit	Schul	Kredit
April	20	transport	95388	12			1550	13190	80000	9688
	30	indbetalt kontingenter	75				75			
	30	indbetalt vejbidrag	350					350		
	30	ny beholdning	96013	12			1645	13570	80000	9688
	30		96013	12						
Maj	1-7	indbetalt kontingenter	100				100			
	1-7	indbetalt vejbidrag	350					350		
	1-7	indbetalt elbidrag	1000						1000	
	8	betalt oplysningsselskab			200000	198000				
	10	indbetalt % til N.V.E.							2000	
	11	indbetalt elbidrag	2000							
	12	indbetalt elbidrag	26				26			
	13	indbetalt elbidrag	5847				5847			
	14	betalt elforsyning til N.V.E.							2000	
	15	indbetalt elbidrag	1025				26		1000	
	16	indbetalt elbidrag	2000						2000	
	17	betalt % til N.V.E.		120						120
	18	betalt % til N.V.E.		100000						
	19	indbetalt elbidrag				1000				
	20	indbetalt elbidrag							1000	
	21	indbetalt elbidrag							2000	
	22	indbetalt elbidrag							1000	
	23	indbetalt elbidrag							1000	
	24	betalt % til N.V.E.		100						100
	31	balance	104596	59	100000	198000	185847	13890	90000	31688
			104596	59	202000	202000				

Opslag fra grundejerforeningens kassejournal for perioden 30. april – 30. maj 1965.

Af balancen kan man se, at foreningen er ganske velstående, men det skyldes hovedsageligt opsparingen til de kommende udgifter til vejstandsættelse samt betaling til NVE for etablering af elforsyning.

Fra begyndelsen anskaffede man en stor kasse-journal, hvor alle posteringer blev indført af kassereren Hans Bøtter. I den første periode blev enhver bevægelse indført i bogen. Der er således flere sider med indbetalinger af kontingent, el-bidrag og vejbidrag – 1 linje pr. indbetaling. Senere går man over til en slags opsamling af bevægelserne, for til sidst i bogen er der kun et opslag pr. år, og dermed en endnu mere summarisk bogføring.

BYGGERI

Mange var ivrige med at komme i gang med at bygge sit drømmesommerhus, især efter at der var blevet etableret vand og el i området. Der var måske endda nogle, der var så ivrige, at de glemte at søge om byggetilladelse, inden de gik i gang med byggeriet.

Fårveje Kommune før 1. april 1970

"at det var lidt af en gåde, hvordan de forskellige huse har kunnet bygges"

Kurt Rasmussen, Ringbakken 38-40
om 2-etagers huse, GF 1965

"Der vil i fremtiden blive skredet ind, hvis man ser et hus, som man ikke har hørt om"

Weidner om uansøgt byggeri, GF 1966

Der findes en del sommerhuse fra dengang, hvor det kommunale byggesagsarkiv ikke indeholder tegninger, ansøgning eller byggetilladelse, og debatten på de første generalforsamlinger kunne godt tyde på, at der er huse i området, der ikke er søgt om. Og at det ikke bare en mangel i byggesagsarkiverne fra den datidens sognekommune. Fårveje Kommune, som det var før den 1. april 1970, var ret beskeden af størrelse og bestod stort set kun af Veddinge, Fårveje og Ordrup.

I beretningen på generalforsamlingen i 1965 appellerede formanden om at tage kontakt til naboerne om bebyggelse for at undgå gnidninger og misforståelser. *"Vi har tinglyste deklARATIONER, vi har byggekommissionen, og endelig har grundejerforeningen og Bliddal påtaleret, men det bedste er, at man prøver at klare problemerne indbyrdes"*.

I den efterfølgende debat om beretningen fandt Kurt Rasmussen, Ringbakken 38, *"at det var lidt af en gåde, hvordan de forskellige huse har kunnet bygges. Det skal ikke være en kritik af de enkelte huse, men man ser huse med høj rejsning med to etager"*. Formand Weidner mente hertil, *"at kontrollen henhører under fredningsnævnet og byggekommissionen"*. Han mente desuden, at det ville være urimeligt, såfremt bestyrelsen skulle bruge sin påtaleret til at forlange bygninger nedrevet. Han oplyste desuden, at bestyrelsen havde gjort fredningsnævnet opmærksom på, at overskridelser havde fundet sted, hvilket der ikke var kommet reaktioner på.

Emnet var på generalforsamlingen igen i 1966, hvor formanden præciserede, at tegninger skulle forelægges fredningsnævnet og bygningskommissionen. *"Der vil i fremtiden blive skredet ind, hvis man ser et hus, som man ikke har hørt om"*.

Nilsen (75)¹ foreslog, at ikke alene fredningsnævnet og bygningskommissionen, men også grundejerforeningen skulle have tegninger forelagt. Han havde fået taget sin udsigt af et byggeri. Weidner mente, at det kunne man måske godt påtage sig, men man kunne nok ikke undgå, at den slags misforståelser ville ske. *"I det konkrete tilfælde, drejede det sig om en færing, som havde bygget sit hus fjernstyret"*.

Den omtalte færing var landbrugskonsulent Hans Jacob Jacobsen, Thorshavn, der ifølge de historiske tingbøger fra den periode ejede Ringbakken 3. Hans sommerhus må have taget noget af udsigten til bunden af Sejerøbugten fra Ringbakken 1, som på det tidspunkt ejedes af Nilsson.

¹ Sekretæren må have skrevet forkert. Det kan ikke være andre end Nilsson, Ringbakken 1, der har parcel nr. 72, som blev generet af byggeriet på nabogrunden, Ringbakken 3.

”erkendte vanskelighederne med to etagers huse, der defineres som etplanshuse med forskudt etage”

Weidner om to etagers huse, GF 1967

”I et lille eksklusivt område som vort område, må det derfor være en selvfølgelig ting, at man tager kontakt med naboer forinden placering, således at en ubetydelig ændring kan skabe tilfredshed for alle parter”

Weidner om byggeri, GF 1968

Også i 1967 var sommerhusbyggerierne til debat. Jørgen Boysen Schmidt, Ringbakken 28, undrede sig over at der var mange, der overtrådte deklarationen. Formanden oplyste, at man gentagne gange havde gjort opmærksom på bygningskommissionen og fredningsmyndighedernes påtaleret. Han erkendte vanskelighederne med to etagers huse, der defineres som etplanshuse med forskudt etage. Dirigenten landsretssagfører Bay Christiansen oplyste, at man fra bygningskommissionens side i og for sig kun skal påse, at offentlige bestemmelser overholdes. Det måtte være grundejerforeningens sag, da den har påtaleret overfor byggeri.

Samme år mente Carlo Jensen, Grusbakken 9, at det ikke bare var store huse, der havde problemer i forhold til deklarationen. Også små huse, idet deklarationen satte en minimumsstørrelse på 30 m². Der var flere små skure, hvilket formanden dog ikke mente man skulle tage så tungt. Mange opførte en mindre bygning til redskaber og til ophold i byggeperioden, og mens de anlagde grunden.

I beretningen i 1968 fortælles det, at stort set alle grunde nu er solgt, og at der i det forgangne år har været en voldsom byggeaktivitet. Formanden mindede om, at inden man går i gang med at bygge, skal projektet godkendes af bygningskommissionen og fredningsnævnet. Derudover skal bebyggelsen ifølge deklarationen *”placeres således på parcellerne, at den falder mest naturligt ind i landskabet, og er til mindst gene for nabo-parcellernes udsigt”*. Han fortsætter med en lovprisning af området: *”I et lille eksklusivt område som vort område, må det derfor være en selvfølgelig ting, at man tager kontakt med naboer forinden placering, således at en ubetydelig ændring kan skabe tilfredshed for alle parter”*.

1969 referatet afslører, at en kedelig sag pt. var løbende, men ikke hvilken. En sag *”som udelukkende er opstået fordi to genboer ikke har optaget den gensidige kontakt med hinanden, som er nødvendigt for at skabe et godt naboskab”*.

STRANDEN

Vores strand har gennem alle årene været et stort diskussionsemne. Emnerne har været mange: Både, sten, badebro, fremmedes adgang og ophold, biler og parkering og meget andet.

Både

Allerede på den ekstraordinære generalforsamling i april 1964, kun et halvt år efter stiftelsen af grundejerforeningen, var der et medlem (referatet nævner ikke hvem), der mente, at der efterhånden ville komme en del både på stranden, og henstillede til bestyrelsen at overveje at tilvejebringe regler for fortøjning af disse. Fru Asta Hjort, Ringbakken 50, mente at man burde undgå speedbåde. Emnet med de mange både blev bragt op igen de følgende år.

I 1968 blev det foreslået, at man samlede bådene på den offentlige strand. Grundejere med grund ned til stranden skulle dog være berettiget til at anbringe bådene på egen grund.

Foto fra ca. 1920.
Skrænten hvor Skel-
bakken 27-41 ligger
i dag og stranden
set mod vest.
(Foto: Søren Bay,
Asnæs. Odsherred
Lokalarkiv)

Villaen på toppen af skrænten er "Lærkereden", der blev opført i 1913-1914 på matr.nr. 12d, umiddelbart nordvest for Skelbakken 27. Som det ses, var der dengang ikke meget skovbevoksning på skrænten, hverken indenfor grundejerforeningens område eller vest herfor. Udsigtsbalkonen til villaen findes stadig i skoven. Huset blev opført af og ejedes af præsten og forfatteren Carl Skovgaard-Petersen, der var formand for Kolonien Filadelfia i Dianalund, der også drev Sankt Lukas Stiftelsens sommerhjem, Strandgårdsvej 29. Bygningen, der er tegnet af arkitekten Louis Hygom (1879-1950), blev revet ned i slutningen af 1970'erne i forbindelse med, at arealerne var blevet fredet og overtaget af staten. Staten havde erhvervet arealerne fra Brødrene Olsen fra Holbæk, der havde planer om opførelse af et motel samt sommerhuse til udlejning, indretning af en marina og meget andet. Planerne var oprindeligt godkendt af såvel kommune som amt, men blev standset af fredningsmyndighederne.

I 1970 var der åbenbart et problem med en større båd, omtalt som GBH's travalje, der havde ligget der længe, men nu var blevet vandaliseret "af nogle lømler", der havde slået hul i den med sten. Båden ville blive fjernet nu. Mon ikke, at GBH er identisk med bestyrelsesmedlemmet Gunnar Brun Hansen, Skelbakken 35, som også var sekretær i den periode.

I 1972 var spørgsmålet om både igen fremme på mødet. Niels Erik Duus, Skelbakken 2, mindede han om, at han engang havde påtalt det spil til at trække både op med, som Jørgen Bliddal havde sat op, ikke stod på det offentlige areal, men på grundejerforeningens strand, hvilket han ikke mente var blevet tilladt.

Sten

Carlo Jensen, Grusbakken 9, spurgte på den ekstraordinære generalforsamling i april 1964 om stenene på stranden eventuelt kunne fjernes på grundejerforeningens foranstaltning, hvortil formanden oplyste, at det var hans erfaring fra mange års ferie ved stranden, at stenene ikke kunne holdes væk.

"men vejrguderne skal nok sørge for at lægge sten ud igen, men så kan vi selvfølgelig tage en tur igen"

Formand Weidner om at rydde sten på stranden, GF 1964.

Tre måneder senere på den ordinære generalforsamling i juli, foreslog Løvendorf, at grundejerne i fællesskab ryddede sten på et mindre stykke af stranden. Formand Weidner hilste forslaget velkommen, "men vejrguderne skal nok sørge for at lægge sten ud igen, men så kan vi selvfølgelig tage en tur igen". Og det havde han jo så inderligt ret i, viser senere erfaringer.

Under indkomne forslag til behandling, var der i 1971 et forslag om etablering af en badebro. Bestyrelsen blev bemyndiget til at arbejde videre med sagen med hensyn til pris og placering. K. Galsgaard, Gyvelbakken 20, gjorde opmærksom på, at Ordrup Sejlklub havde lavet en badebro til 5-6.000 kr. H. P. Larsen, Skelbakken 18, erklærede sig som modstander af broprojektet, idet der er risiko for, at en bro trækker både til. Jørgen Iversen, Skelbakken 29, mente, at en simpel badebro var en god legeplads for børnene, men var modstander af en badebro.

I 1972 kunne det oplyses, at et af medlemmerne, smedemester E. Buch, Skelbakken 39, havde konstrueret og opsat en badebro på prøve og uden forbindende. Badebroen var placeret på den offentlige strand. Bestyrelsen havde takket nej til en placering på grundejerforeningens strandareal, med henvisning til drøftelserne på sidste års generalforsamling, og havde derfor henvist ham til den offentlige strand. Prisen for badebroen ville være 10.000 kr.

Badebroen var grundlag for en større diskussion, og Gunnar Brun Hansen, Skelbakken 35, fandt at det lå i en udtalelse, fra Jørgen Friis Jensen, Lerbakken 6, at det skulle være bestyrelsens indstilling, at området skulle laves til feriecenter med marina osv. Gunnar Brun Hansen ville meget gerne understrege, at bestyrelsen meget kraftigt og med fare for at blive særdeles upopulær i visse kredse, havde afvist tankerne om en badebro.

Bestyrelsen syntes ikke, at det var en god ide med badebroen, da man frygtede, at broen ville blive et trækplaster for gæster fra andre grundejerforeninger. Det endte med, at man ikke ville have badebroen opstillet på foreningens strand.

Luftfoto fra 1972, hvor man tydeligt kan se smedemester Buchs badebro, umiddelbart øst for bækkens udløb. Mon smedemester Buch havde fået lov af kommunen og fredningsnævnet. Heldigt at den var opstillet, da der den 19. april blev luftfotograferet til brug for kortlægning. Den stod der kun til kort tid efter generalforsamlingen, hvor der blev takket nej til den. I nederste venstre hjørne ses Skelbakken 43 og Ringbakken 54 på hver sin side af stien til stranden. (Foto: Geoplan. Danmark set fra luften, Det Kgl. Bibliotek)

I starten var man meget opmærksom på, om andre en grundejerforeningens medlemmer benyttede foreningens strand. I 1966 nævnte Otto Wolfgang, Stenbakken 1, at han havde mødt folk fra en anden udstykning, der var vist derned af en ejendomsmægler. Formanden kunne supplere med, at andre var blevet kørt derned af en fremmed udstykker. Bestyrelsen ville påtale dette overfor disse udstykkere gennem foreningens sagfører.

I 1969 var der kommet en ny naturfredningslov, som formanden citerede fra: *"Strandbredder og andre kyststrækninger, på hvilke der ikke findes sammenhængende grønsvær eller anden landvegetation, er åbne for almenheden for færdsel til fods samt for kortvarigt ophold og badning. På private ejendomme må ophold og badning dog ikke finde sted indenfor 50 m fra beboelsesbygninger. På steder, hvor der er ret ophold og badning, er det tillige tilladt i kortere tid at have en båd uden motor liggende på strandbredden. Færdsel, ophold og badning sker på eget ansvar"*. Formanden mente at vores strand, med sammenhængende grønsvær og vegetation, og hvor husene ligger mindre end 50 m fra stranden, kunne blive fri for almenhedens færdsel og ophold. Han må vist have forregnet sig, da strandbeskyttelseslinjen forhindrer byggeri nærmere kysten end ca. 100 m.

Biler og parkering

Da spørgsmålet om stranden var bragt frem på generalforsamlingen i 1964, mindede formanden om, at bilkørsel på stranden var forbudt, og at man måske burde overveje en bom ved nedkørslen.

"Man har ikke ønsker om at anlægge en parkeringsplads, da der alligevel ikke vil være plads til alle"

Weidner om parkering på stranden, GF 1966

I 1966 kunne formanden oplyse, at der nu ville blive opsat en bom ved nedkørslen til stranden. Bommen skulle være aftagelig af hensyn til eventuelle redningsaktioner. Bilkørsel i forbindelse med afhentning af sten ville dog kunne tillades i de tidlige morgen- og aftentimer. Ellers tolereredes biler ikke på stranden. Man havde ikke ønsker om at anlægge en parkeringsplads, da der alligevel ikke ville være plads til alle. Der blev samtidigt, som så ofte både før og siden, mindet om, at man ikke måtte parkere på vejene.

Andre forhold

Nogle medlemmer havde i en periode protesteret over, at de der boede ovenfor skrænten på Skelbakken 29-43 etablerede trapper fra sommerhuset ned til stranden, hvilket dog blev afvist af bestyrelsen, idet det jo var private grunde.

I 1970 viderebragte H.P. Larsen, Skelbakken 18, et hjertesuk fra F. Nimb, Kildebakken 9, der ønskede opstillet bænke med passende mellemrum, så man kunne hvile sig på vej op fra stranden. Jørgen Iversen, Skelbakken 29, mente, at det ville være en service for turisterne, så det kunne man ikke være interesseret i. Knud Jensen, Skelbakken 19, sagde kategorisk nej til bænke. Så det blev ikke til noget.

Toilet på stranden

Ønsket om et toilet på stranden kom frem i 1965, hvor formand Weidner mente, at det var *"et temmelig vanskeligt problem. Man kunne overveje et arrangement til "små ærinde", hvorimod man i alvorligere tilfælde må regne med at gå hjem"*. Emnet var oppe igen året efter, hvor formanden præciserede, at man i påkommende tilfælde ikke måtte bruge skråningen, der er grundejernens private ejendom. Dette blev præciseret igen i 1967 og flere gange de følgende år.

År på år var det åbenbart også nødvendigt at indskærpe overfor medlemmerne, at skrænten var privat grund, som man ikke gik ind på, hverken for at forrette sin nødtørft eller andet.

"... et temmelig vanskeligt problem. Man kunne overveje et arrangement til "små ærinde", hvorimod man i alvorligere tilfælde må regne med at gå hjem"

Formand Weidner om manglen på et toilet på stranden, GF 1965.

DE OFFENTLIGE AREALER

Som nævnt i indledningen afgav Einar Bliddal tre arealer til "det offentlige" som betingelsen for at kunne gennemføre sommerhusudstyknin-gen af Strandgårdens arealer.

I fredningsdokumentet er det ikke nærmere defineret, hvad man skal forstå med "det offentlige". Fredningsnævnet havde ingen midler til at anlægge og drive arealerne og Fårrevejle Kommune og efter 1970 Dragsholm Kommune var ikke syn-derligt begejstret for, at skulle have arealerne tilskødet. Naturfrednings-lovgivningen hørte dengang under Kulturministeriet, og det var jo heller ikke rigtigt en opgave for et ministe-rium at anlægge og drive en parke-ringsplads, en sti og et strandareal.

Siten til stranden

I forsommeren 1966 havde Weidner kontaktet fredningsdommeren og fået arrangeret et møde, hvori dom-meren, kommunen, landinspektør-en, Bliddal og Weidner var til stede. Kommunen ville godt drive stien men ikke anlægge den. Fredningsdom-meren erkendte ejendomsforholdet, men havde ingen penge. Så det møde kom der ikke alverden ud af.

Igen i 1967 var der igen møde mel-lem parterne om stien til stranden, og nu var kommunens interesse i stien blevet mindre, idet der ikke kunne køres i bil på den. Kommunen var således overhovedet ikke interesse-ret i stien, så nu håbede man på, at fredningsdommeren kunne finde en løsning.

Et af problemerne ved anlæggelsen af stien var, at søen/mosen bag Ring-bakken 4 – 10 bredte sig ud på det areal, stien skulle anlægges på. Der-til kom, at gården på den anden side af Strandgårdsvej ledte sit spildevand ned i mosen og derudover fyldte alskens affald i mosen. Dette blev – uden det store held – forsøgt bragt til ophør ved Sund-hedskommissionens mellemkomst. For at kunne passere "mosen" blev der en overgang endda talt om nødvendigheden af en træbro.

Stien fra Strandgårdsvej/Sandbakken til den offentlige strand markeret med rødt på luftfoto fra 1972.

Det voldte utrolig mange problemer at få afklaret ejerforholdet, hvem der skulle anlægge stien, og om den overhovedet skulle være der. (Foto: Geoplan. Danmark set fra luften, Det Kgl. Bibliotek)

"Det måske var en ide at foreslå Kulturministeren at sløjfe statsstøtten til de hashrygende kulturpaver, og derigennem få midler til at etablere den offentlige adgangsvej"

Weidner om Kulturministeriets manglende evne til at finde penge til at etablere stien, GF 1970.

I 1970 var stien igen med i beretningen. Her mente Weidner, at: *"Det måske var en ide at foreslå Kulturministeren at sløjfe statsstøtten til de hashrygende kulturpaver, og derigennem få midler til at etablere den offentlige adgangsvej til den offentlige strand"*.

Det trak ud med at få stien anlagt, og en overgang blev der talt om, at den helt skulle opgives, og arealet tilskødtes de tilstødende grunde.

Først i 1972 skete der noget. I forbindelse med at der blev udstykket en række sommerhusgrunde på Klintebakken, erhvervede kommunen to grunde længst nede på vejen for her at etablere en offentlig parkeringsplads og et "pedaltoilet". Og selvom der således ikke var det helt store behov for at etablere en sti på størstedelen af det areal Bliddal afgav til den, erkendte kommunen nu ejerskabet.

Den offentlige strand markeret med rødt på luftfoto fra 1972.
(Foto: Geoplan. Danmark set fra luften, Det Kgl. Bibliotek)

Det offentlige strandareal har ikke ifølge referaterne været det helt store diskussionsemne, bortset fra når man synes, at det var en god ide, at bådene kunne henlægges der.

Og så dengang i 1972 hvor bestyrelsen henviste smedemester E. Buch, Skelbakken 39, til at prøveopstille den badebro, han havde konstrueret.

Parkeringspladsen

Det gik ikke meget bedre med at få anlagt en parkeringsplads på det areal, der i 1963 blev udlagt hertil. Igen var der problemer med hvem "det offentlige" var.

På flere generalforsamlinger var spørgsmålet oppe at vende, om grundejerforeningen skulle overtage arealet og anlægge parkeringspladsen. Man var nemlig generet af, at fremmede badegæster og lystfiskere parkerede rundt om på vejene, når de skulle på stranden.

Fårevejde Kommune og efter 1970 Dragsholm Kommune var meget lidt interesseret i arealet, idet man ikke mente, at nogle ville gå de 500 meter fra parkeringsarealet til stranden. Måske var det årsagen til, at kommunen som ovenfor nævnt erhvervede et areal ved Klintebakken og etablerede en parkeringsplads og trappen fra "vores sti" til stranden.

Dragsholm Kommune har også prøvet at få grunden solgt, da man ikke ønskede at have byrden med at vedligeholde den. Kommunen var meget langt fremme med

et salg, langt efter den periode der ellers berettes om her. Man var så frække, at man overfor grundejerforeningen oplyste, at kommunen – med borgmester Finn Madsen som underskriver – havde indstillet salget af grunden, men *"at deklarationen om, at grunden skal anvendes som offentlig parkeringsplads er aflyst"*. Det må betragtes som en direkte usandhed, idet deklarationen stadig er lyst på grunden. Man ville dog fortsat vedligeholde arealet.

I årenes løb var der også forslag om, at grundejerforeningen skulle overtage arealet og sælge det som en sommerhusgrund, men dette forhindrer deklarationen, der fastlægger, at arealet kun må anvendes til offentlig parkeringsplads, hvilket også er fastlagt i fredningskendelsen for Veddinge Bakker.

I de første mange år, sørgede grundejerforeningen for at arealet blev passet, men efter at kommunen erkendte ejerskabet, har dette været en kommunal opgave, om end den ikke altid er løst med lige stor iver. Man må dog konstatere, at der aldrig er blevet anlagt en egentlig parkeringsplads på arealet.

SPILDEVAND

I forbindelse med opførelsen af de mange sommerhuse opstod diskussionen om kloakering. I 1965 spurgte ingeniør E. A. Poulsen, Stenbakken 2, om der kunne siges noget om kloakering af området. Weidner oplyste hertil, *"at der ikke bliver tale om kloakering. Grundene er tilstrækkelig store til, at de må indrettes med sivebrønde og septiktanke"*. Og det gjorde man så, indtil slutningen af 1969, hvor kommunen pludselig ikke mere ville tillade septiktanke.

"at der ikke bliver tale om kloakering. Grundene er tilstrækkelig store til, at de må indrettes med sivebrønde og septiktanke"

Weidner om behovet for kloakering, GF 1965

Bestyrelsen havde i den anledning møder med sundhedskommissionen, amtslægen, politimesteren mm. Den kommunale sundhedskommission var betænkelig ved septiktanke, da der i området fandtes brønde til drikkevand. Man håbede at kommunen ville forbyde drikkevandsbrønde, da det var muligt at få vandværksvand i området. Formanden kunne oplyse, at der ikke skulle være risiko for forurening, hvis septiktankene anbringes mere end 100 meter fra brøndene.

Gunnar Brun Hansen, Skelbakken 35, mente, at denne grænse var meget problematisk. Hvor langt en forurening kan sprede sig fra en septiktank og sivebrønd er fuldstændig afhængig af jordbundsforholdene. *"Vi har i vort område naturligvis ingen risiko for drikkevandsforurening, men det er ikke utænkeligt, at vi forurener vort badevand"*. Grundejerforeningen indsendte en klage til Indenrigsministeriet over sundhedskommissionens afgørelse.

Indenrigsministeriet kunne i sit svar i begyndelsen af 1970 ikke give grundejerforeningen medhold, men et lyspunkt var der i en eftersætning, *"som henstiller til sundhedskommissionen i Dragsholm Kommune at overveje, hvorvidt der med den givne anledning bør træffes foranstaltning til nedlæggelse af de i nævnte område værende drikkevandsbrønde"*. Kancellisprog har man alle dage været god til i de ministerielle kontorer.

Det fremgår ikke af mødereferaterne, hvordan man umiddelbart løste problemet med de manglende tilladelser til septiktanke og sivebrønde. Der var jo stadig nye huse på vej.

Først den 10. juli 1972 vedtog sundhedskommissionen et regulativ om samle-tanke, hvorefter det blev tilladt at etablere et kloset med maksimalt 2 liters vand-skyl, der tilsluttes en lukket tank. Tanken ville blive tømt af kommunen og slammet kørt til kommunens mekanisk biologiske rensningsanlæg i Fårevejle Stationsby, og afgiften herfor ville blive opkrævet over skattebilletten.

Dragsholm Kommune vedtog samtidigt, at nedlægge samtlige drikkevandsbrønde i sommerhusområderne, således at der kunne gives tilladelse til nedsivning af husspildevand.

VAGTORDNING

I 1969 behandlede generalforsamlingen et forslag fra bestyrelsen om, at der skulle etableres en vagtordning. Begrundelsen herfor var bl.a., at det efterhånden var ret store værdier, grundejerne havde investeret i deres huse. Derfor mente bestyrelsen, at man skulle indføre en tilsynsordning i området.

”et månedligt honorar på 100 kr. afholdt af grundejerforeningen uden yderligere udgifter for grundejerne”

Bestyrelsens forslag til aflønning af en vagtmand, GF 1969

Forslaget gik ud på, at man efter indhentet tilladelse fra sogneråd og amtsråd ville installere Hans Bøtter som helårsbeboer med tilsynspligt. Man ville oprette en telefon med telefonsvarer, så medlemmerne kunne komme i kontakt med ham, og han også ville kunne kontakte de enkelte medlemmer. Aflønningen skulle være *”et månedligt honorar på 100 kr. afholdt af grundejerforeningen uden yderligere udgifter for grundejerne”*. Derudover kunne grundejerne få løst særtjenester, som dog skulle honoreres særskilt.

Forslaget blev vedtaget med akklamation, men affødte også en del spørgsmål, bl.a. om et mulig nøglekartotek, varetagelse af specialjob, skattemæssige forhold ved oprettelse af helårsbeboelse mm.

Året efter kunne man konstatere at vagtordningen havde fungeret udmærket, og mange medlemmer havde benyttet sig af Hans Bøtters telefon, Asnæs 35, som han havde stillet til medlemmernes rådighed, både for udgående og indgående samtaler. Bøtter var ”en gave” for foreningens medlemmer, har Jens Rosbjerg fortalt. Han var flittig og fulgte med i alt og vidste alt om området og medlemmerne.

Alle gode tiltag har en bagside, kan man se i referatet fra 1973. Her oplyse kassereren, at den store telefonafgift stammede fra systemet med telefonsvarer hos Bøtter. I løbet af dagen indtales der beskeder, hvorefter Bøtter ringede de pågældende op, og derfor kom grundejerforeningen til at hænge på telefonregningen.

EJENDOMSVURDERING

Med den 13. almindelige vurdering kom der i 1967 nye ejendomsvurderinger, hvilket ikke lige passede bestyrelsen. Grundværdien var ekstraordinært blev forhøjet, og bestyrelsen havde på den baggrund indsendt en klage til Skyldrådet. Landskatteretten havde hertil svaret, at klagen var sendt til videre høring.

"at årsagen til forhøjelsen var begrundet med de stærkt forhøjede salgspriser, der var noteret for grunde i vort exclusive område"

Skyldrådet for ejendomsvurderings forklaring på de forhøjede ejendomsvurderinger

"at grundejerne selv havde betalt veje, vand og elektricitet med et ikke ubetydeligt beløb"

Del af bestyrelsens argumentation for nedsættelse af ejendomsvurderingerne.

På baggrund af klagen over ejendomsvurderingen, blev bestyrelsen i vinteren 1967-68 indkaldt til en åstedsforretning med repræsentanter for Skyldrådet for Holbæk Amt, sognerådet, bygningskommissionen m.fl. Her gjorde skattemyndighederne opmærksom på, "at årsagen til forhøjelsen var begrundet med de stærkt forhøjede salgspriser, der var noteret for grunde i vort exclusive område".

Bestyrelsen oplyste hertil, at der i salgspriserne var inkluderet faldende kroneværdi, forrentning af egen indskudt kapital gennem årene, og hvad myndighederne ikke vidste, at grundejerne selv havde betalt for anlæggelsen af veje, vand og elektricitet med et ikke ubetydeligt beløb.

Generalforsamlingen blev oplyst om, at der kunne gå lang tid førend landsskatteretten ville afsige sin kendelse. Forventningerne hertil var, at man ikke skulle vente sig for meget, måske et mindre fradrag for forbedringer.

I oktober 1968 afgav Landsskatteretten sin kendelse, og det blev som ventet en stadfæstelse, som var begrundet i de høje salgspriser i foreningens område.

Weidner kunne derudover oplyse, at man nu stod overfor den 14. almindelige vurdering, og på baggrund af samtaler med vurderingsmændene, kunne man forvente en forhøjelse af grundværdierne på mellem 50 og 100 % på basis af den 13. almindelige vurdering.

Det blev måske ikke helt så slemt som forventet. Ejendomsvurderingerne omtales ikke i mødereferaterne de følgende år.

GENERALFORSAMLINGER

I hele den periode, denne artikel handler om, blev den årlige generalforsamling afholdt i Fårevejle Forsamlingshus, bortset fra den stiftende generalforsamling den 22. oktober 1963 og den ekstraordinære den 13. april 1964, som begge blev afholdt på Lindenberg Kro.

Der blev ret hurtigt indført, at foreningen gav kaffe, hvordan man så ellers havde råd til det, med det ret beskedne kontingent man betalte i mange år. I mange år afgav formanden sin beretning, herefter var der kaffepause, hvorefter generalforsamlingen blev genoptaget.

På generalforsamlingen i 1967 udtalte formanden mindeord over gårdejer Einar Bliddal, der var afgået ved døden siden sidste års generalforsamling, og i 1972 blev bagermester Fritz Sloth, Ringbakken 46, gårdejer H. C. Nielsen, Gyvelbakken 10, overmekaniker Carlo Iversen, Grusbakken 9 og kørelærer Løvendorf, Lerbakken 9 mindet, idet de i året løb var afgået ved døden. Iversen var en af de flittige debattører, og Løvendorf, der i øvrigt var suppleant i bestyrelsen i perioden 1964 – 1971, er nævnt utallige gange i referaterne, uden at det fremgår, hvilket sommerhus han havde og hvad han hed til fornavn. Man vidste åbenbart i hvilket

hus han boede. Det var som ovenfor nævnt Lerbakken 9, som Løvendorfs og Helge Dolva's familier ejede. Og Løvendorf hed Daniel ifølge tingbogen.

Kontingentet blev oprindeligt fastsat til 25 kr. om året. I 1966 blev kontingentet hævet til 50 kr. pr. år. Først i 1976 steg kontingentet igen, dengang til 100 kr. pr. år. Når det kunne hænge sammen, skyldes det hovedsageligt det forhold, at når der skulle gennemføres større projekter, så blev der opkrævet et beløb hertil.

Forhandlingsprotokollen indeholder udover det ovenfor beskrevne langt mere og om langt flere emner. Affald, fællesantenne, drænledninger m.m. Der er derudover en del emner, som dukker op en enkelt gang og i øvrigt ikke giver anledning til diskussion senere.

"at der er tale om to dronninger i udstykningen, der slås om magten"

Niels Erik Duus, Skelbakken 2,
GF 1970.

Af referaterne at dømme, har der til tider været en heftig debat. I 1970, hvor referatet i øvrigt fylder over 13 maskinskrivne A4 sider, havde den dengang nytillflyttede Niels Erik Duus, Skelbakken 2, – ifølge referatet – fået indtrykket af, at ikke alle grundejere var voksne mennesker. Han havde det indtryk, at der var tale om to dronninger i udstykningen, der slås om magten. Af referatet kan ikke umiddelbart afgøres, hvem "dronningerne" var, idet mindst fire potentielle "dronninger" havde haft ordet på det tidspunkt.

Gennem de mange år er der nogle medlemmer, der hvert år eller næsten hvert år har haft noget at sige, der er ført til referat. Det har været et større detektivarbejde at identificere alle, hvilket ikke helt er lykkedes. Nogle medlemmer omtales altid med deres erhverv eller stilling, nogle med fornavn og andre bare med initialer. Derudover findes der mange forskellige lister; medlemslister med medlemsnummer i den rækkefølge man har købt grund, lister med parcelnumre fra landinspektørens udstykning, og lister efter adresser, da man endelig fik dem på plads. Desværre findes der ikke medlemslister fra perioden 1966-1975.

DEN FØLGENDE TID

Det var de første ca. 10 år, den svære start. Mange af de emner, der blev drøftet i de år, bliver ved med at vende tilbage i mange år, og nogle af dem vil nok til stadighed blive drøftet.

Men allerede på generalforsamlingen i 1969 mente formand Weidner, at det var tid til at gøre lidt status. Fra indledningen af formandens beretning:

" – og så er det ikke mere end 7 år siden, at hele vort område henlå som åbne marker"

Weidner med et tilbageblik i beretningen
på GF 1969

"Det er i dag den 6. ordinære generalforsamling, vi afholder, og jeg synes, at vi i det store hele har fået gennemført de fundamentale opgaver, såsom vand, veje og el-forsyning på tilfredsstillende måde – og egentlig på rekordtid – jeg ved mange grundejerforeninger her i Odsherred, som selv efter 20 år ikke er kommet så langt som vi – og så er det ikke mere end 7 år siden, at hele vort område henlå som åbne marker.

Vi i bestyrelsen havde derfor set hen til en forholdsvis rolig periode – men mer vil mere – og selv om vi går ind i "småtingsafdelingen" skal det nok vise sig, at der bliver bryderier nok".

Her mange år senere må man konstatere, at Weidner fik ret. Der kommer hele tiden nye emner, og det er som om, at diskussionen om nogle af såvel de gamle som de nye emner ingen ende vil tage.

BEBYGGELSEN 1973

På nedenstående foto, som stammer fra bladet "Sommernyt", ses dele af Lerbakken og Ringbakken. Dateringen er lidt uklar, men ved hjælp af luftfotos og byggesagsarkivet er det mest sandsynlige, at det er fra 1973.

Noget der især bemærkes, er at beplantningen endnu er relativ sparsom og lav. Kun enkelte grunde har lidt beplantning, der strider mod deklarationens bestemmelse om den maksimale højde.

Udsigt fra Strandgården i 1973 ned over Ringbakken 27, 29, 31, 46, 48, 50, 52, 54 og Lerbakken 3, 4, 5 og 6

Husene på billedet var ifølge tingbogen i 1973 ejet af:

Ringbakken 27:	Ida Drachmann
Ringbakken 29:	Svend Glendrup
Ringbakken 31:	V. Steen Pedersen
Ringbakken 46:	Anna Lise Slott samt Frits Ove, Levi og Dan Slott
Ringbakken 48:	Gertrud Andersen
Ringbakken 50:	Asta Hjort
Ringbakken 52:	Steen Holkenov
Ringbakken 54:	Jens Bonke
Lerbakken 3:	H. Kloch
Lerbakken 4:	Claus Ørbæk Andersen
Lerbakken 5:	E. Vinge Rasmussen
Lerbakken 6:	Jørgen Friis Jensen